

πελεκανικής και τη σιγάτσα που εξέχει. Ναι, αυτός είναι! Συναισθήματα απεριγραπτής χαράς τον γεμίζουν. Δεν τον νοιάζει τίποτα πια.

«Έλα, γιε μου ευτυχώς ήβρα σε, εγύρεφκα σε, μεν φοβάσαι» τα λόγια που του λέει τον χαλαρώνουν και ταυτόχρονα τον κάνουν πιο δυνατό να αντιμετωπίσει τα πάντα, έστω και αν η ατμόσφαιρα μυρίζει θάνατο.

«Παπά, έφυε το λεωφορείο του χωρκού μας. Τι εν να κάμουμε τώρα;». «Έλα μαζί μου τζιαι μεν φοάσαι. Εν να δούμε τι εν να κάμουμε.»

Πήραν τον δρόμο με τα πόδια για το χωριό τους μέσα από στενά και από παράδρομους.

Σε τίποτα δεν θύμιζε την γνωστή αγαπημένη διαδρομή με το λεωφορείο της γραμμής. Τίποτα όμως δεν τον φοβίζει πια. Η παρουσία του πατέρα ήταν σαν μια μαγική ομπρέλα, που τον προστάτευε από όσα κακά συνέβαιναν δίπλα του. Δεν τον ένοιαζε τίποτα.

«Που πάτε εσείς; Εν ακούσετε ότι εν κυκλοφορά κανένας.» τους λέει με άγριες διαθέσεις καθώς τους σταματά ένας ένστολος στρατιώτης προτάσσοντας το όπλο του.

«Εφύαμε που την δουλειά τζε πάμε έσσω μας. Έφυε το λεωφορείο τζε άφηκεν μας στη χώρα...» είπε ο πατέρας

Τους κοίταξε διερευνητικά από πάνω μέχρι κάτω. Έψαξε την τσάντα του πατέρα και αφού δεν βρήκε τίποτα ύποπτο τους άφησε να περάσουν.

Κόντευε απόγευμα όταν είδαν από μακριά το σπίτι τους. Ένωσε χαρούμενος, που έφτασαν και γλύτωσαν απ' όλα αυτά. Ούτε ότι τους σταμάτησαν σε μπλόκα πολλές φορές και κινδύνεψαν να τους σκοτώσουν, τον έκοφτε.

Ένοιωθε χαρούμενος, μόλις μπήκε στο σπίτι του. Για το μόνο που λυπόταν ήταν το ότι κατάλαβε ότι δεν θα αγόραζε το μαγνητόφωνο που ονειρευόταν! Δυστυχώς χωρίς να το ξέρει εκείνη η μέρα τον σημάδεψε για όλη του την ζωή. Τον έκανε να ξεσπιτωθεί και τον έκανε πρόσφυγα για πάντα μέσα στη ίδια του την πατρίδα.

Γεώργιε¹

Γεώργιε αχθοφόρε της Κυθρέας, δεν ξέρω αν σου είπαμε ποτέ ευχαριστώ για το κουβάλημα των εφημερων αγαθών μας. Όχι που θα σε έκανε να χαμογελάς περισσότερο. Ίσως να σε φέρναμε σε αμηχανία γιατί δεν θα καταλάβαινες για ποιόν λόγο να σου πούμε ευχαριστώ. Εκείνο όμως που σου χρωστούμε ευγνωμοσύνη, έστω και εάν περάσανε χρόνια για να το συνειδητοποιήσουμε, είναι η ταπεινότητά σου, που ίσως μας κάνει να σου μοιάσουμε λίγο, να περιορίσουμε το εγώ και τα θέλω, να ελαφρύνει η ψυχή μας, και ίσως να μπορέσεις να μας κουβαλήσεις και μας στον Παράδεισο.

του Χάρη Λεμονοφίδη

1. Γιώρκος Καλλής από τον Άγιο Ανδρόνικο Κυθρέας.